

[Maisted]

kernekræftmodstanderes argumentation og modstand resulterer i, at danske medborgere påføres sygdomme, der medfører, at de bliver aflivet. Det synes jeg er temmelig groft.

Margrete Auken (SF):

Til hr. Maisted kan jeg lige sige, at jeg brugte ikke udtrykket politisk svindel om dem, der gik ind for atomkraft, men om dem, der brugte absolutte tal i statistikken til at sige noget om sandsynligheden, og det var et citat fra statistikere, jeg havde her.

Så vil jeg sige, at denne diskussion handler ikke om, hvorvidt vi skal have atomkraft eller ej, og derfor vil jeg ikke svare på hr. Maisted's spørgsmål, men jeg glæder mig til, at vi engang kommer til at diskutere dette. Jeg kan love hr. Maisted, at han skal komme i menneskehænder.

Så vil jeg sige til hr. Dyremose, for lige at tage det op også, at han talte, som om det var to forskellige redegørelser, der havde foreligget, og sagde, at vi ikke kunne have forventet at få noget, der lignede en plan fra ministeren. Her er jeg altså knap så nøjsom eller rettere, jeg glædede mig over, at ministeren også havde erkendt, at en sådan plan ikke kunne være klar, og at man i og for sig ikke havde andet råd end dette: gå inden døre. Og så var der nogle overvejelser om jodtabletter og måske fremover et eller andet med en forebyggende evakuering. Det var, hvad der var.

Hr. Dyremose talte også om den fredelige udnyttelse. Jeg vil gøre opmærksom på, at man både i England, i Tyskland og andre steder har næsten militærlignende tilstande til forsvar for atomkraften, fordi den er så sårbar. Og så kan man sige fredelig eller ikke fredelig.

Ministerens svar har jeg ikke lyst til at takke for, fordi det omtrent var på det indholds niveau, som jeg havde forventet. Selvfølgelig kan man være glad for at få sine fordomme bekræftet, men det er af og til sørgeligt. Jeg synes, det er uhyggeligt her at høre ministeren klart gøre rede for, at vi ikke i øjeblikket kan sige, om vi kan leve blot med beredskabsplaner, eller om vi skal lukke Barsebäck. Og nu kommer denne kvindeløge, som jeg gerne står ved og oven i købet er stolt af, ind igen og siger: ja men så er der et eller andet sted, hvor vi vurderer: hvad er

det for noget, vi udsætter os for, og hvad er det, vi ikke udsætter os for? Og når den logik, som altså stadig væk har levende mennesker og sådan noget med i erindringen og ikke kun ser, hvordan det fungerer på et abstrakt plan, kommer i sving, så siger den mig omgående: ja men når vi ikke har den sikkerhed, så må vi trække stikket ud. Og hvis vi så stadig væk er af den overbevisning, at vi skal prøve at få denne atomkraft til at fungere – og det er en anden diskussion – så må vi sætte alle disse utallige kommissioner osv. osv. osv. i gang for at få godtgjort, at det er forsvarligt. Indtil videre har vi sikkerhed nok til at sige, at det er uforsvarligt, fordi vi ikke kan være trygge ved det. Med ministerens egne ord: vi ved ikke, om vi kan leve med beredskabsplaner, eller om vi må forlange værket lukket.

Jeg vil godt lige i denne forbindelse nævne sådan et fænomen som, hvordan det går stærkt med evakueringszoner. Man havde i USA 5 miles, altså 8 km, som evakueringszone indtil Tremileø-ulykken. Mens den ulykke var i sving, udarbejdede man planer om 16 km, og endnu inden man var færdig med disse 16 km's planer, var man oppe på 32 km, og nu siger det svenske strålebeskyttelsesinstitut, at vi skal have måske 40–60 km. Ja men kæreste venner, vi har en klar sikkerhed!

Og så vil jeg godt, fordi jeg er blevet bedt om det, henvise til den rapport, som ministeren til min store glæde kunne oplyse mig om at alle i Skåne sad og læste. Jeg er derfor lidt forundret over, at den slet ikke indgik i ministerens redegørelse, og at der ikke var nogen tal fra den, men fra den, der hed »Säker Kärnkraft?«, hvorfra vi fik de epokegørende oplysninger om, at der ikke var nogen grund til at revidere synet på a-kraftens sikkerhed. Så kunne man spørge: hvorfor skulle vi så have nye evakueringsplaner, hvis vi ikke skulle revidere den bedømmelse? Jeg vil godt citere to steder fra den. På side 2 i selve rapporten står der:

»Ifølge gruppens rapport skulle et vidtgående beredskab mod sådanne« – altså meget store – »ulykker omfatte en udstrækning af beredskabsforanstaltninger til at omfatte områder på 60–80 km's afstand fra kernekraftværket.«